

dódott múzeumunk raktárgondja. Később, mint már utaltam rá, a Megyei Tanács V. B. Művelődésügyi Osztálya és Orosháza Városi Tanácsa hathatós anyagi támogatásával a magtárt meg is vettük egy kisebb telekrésszel együtt.

4. Kertünk — telkünk

Amikor a Schwarcz-család átadta a családi házuk nagy részét, megkaptuk az alsó helyiségeket és a kertet is. Így a mellékhelyiségekben alakítottuk ki az égetően szükséges raktárainkat. Abban az időben a kert tele volt gyümölcs- és egyéb fákkal, helyei-helyei bokrokkal tarkítva. A telek lábujában lévő mellékhelyiség előtt pedig szőlőlugas díszelgett. A kertet nem kertésszel gondoztattam, hanem az első időkben volt megbízható alkalmi munkásunk, és minden tavasszal azzal tettem a kertet rendbe. Később már nehezebb volt ilyen segítséget kapnunk, minden tavasszal pihenésképpen — én tettem a kertet rendbe. Soha élő fát vagy bokrot nem vágtam ki, csak az elszáradtakat. Persze idők folyamán erősen megfogyatkozott a fa- és bokorállományunk. Amikor a nap a fák és bokrok között a kertünkbe süttött, befüvesítettük. Most már megérett a kertünk arra, hogy az új koncepció szerint beültessük fákkal és bokrokkal. A kert egyik sarkában a Dózsa és a Zombai utca találkozásánál áll a múzeum névadójának: Szántó Kovács Jánosnak a mellszobra, Cs. Kovács szobrász alkotása.

Idekerülésének története van. Amikor az orosházi városi Tanácsháza felépült, az új épülettel együtt egy szobor is járt, a vásárhelyi agrárszocialista vezér szobra. Úgy tervezték, hogy az első emeleten állítják fel. De miután a szobor talpazata is tömör kő, nehéznek találták, ezért a Tanácsházába vezető lépcső mellé helyezték el. Ez a hely sem volt megfelelő a szobor elhelyezésére, s ezért az orosházi múzeumnak ajándékozták, amit mi köszönettel elfogadtunk.

Úgy látszik, vannak, akik csak azért születtek erre a világra, hogy rongálhassanak. Egyesek azzal szórakoztak, hogy a kerítésünk oszlopfejeit egymás után belökdösték a kertbe. 1964. IV. 20-án jelentettem a rendőrkapitányságnak, hogy utcai kerítésünk 10 db kőoszlopának 40—50 kg súlyú zárófejei közül eddig 2 darabot ismeretlen egyén, vagy egyének a múzeum kertjébe belöktek, a harmadikat pedig kimozdították a helyéről. Kértem az ügy kivizsgálását. A rendőrség — tekintettel arra, hogy a kár nem haladta meg az 500 forintot — áttette az ügyet a város szabálysértési előadójához, aki 1964. május 13-án kelt 172/1964. szám alatt elutasító határozatot hozott, miután a tetteseket nem sikerült a rendőrségnek kézrekeríteni. Kőműveseket kerestem, akik nagynehezen visszatették a helyükre az oszlopfejeket.

1964. december 25-re virradó reggel (karácsony reggelén) a harmadik, már meglazított oszlopfejet is belökték a kertbe. Azonnal telefonon jelentettem a rendőrkapitányságnak. Azt tanácsolták, állapíttassam meg a kárt, és tegyek

feljelentést ismeretlen tettesek ellen. Az Építőipari KTSZ szakértője 500 forintra becsülte az eddig okozott kárt, s december 30-án ismét feljelentést tettem. 1965. január 25-én 1002/1964. szám alatt határozatot kaptam a nyomozás megszüntetéséről. Erre gondoltam egy nagyot! A belökött oszlopfejeket feltettük a helyükre, de úgy, hogy egy jó arasznyi függőleges acélrudat építettünk az oszlopba és az oszlopfejbe. Természetesen az acélrudat betonba ágyasztuk. Azóta a helyükön is vannak.